Prostě jen kamarádky

Myslela si, že spolu chodí. Dva roky. Až dnešek jí vyvedl z omylu. Asi to celé nějak špatně pochopila. Dva roky špatně pochopeného života, to vážně zamrzí. Teď stála na zastávce autobusu. A trápilo jí to opravdu dost.

Pršelo. Jen tak zlehka a teple. Normální začátek července. Vyjeté asfaltové koleje se pomalu plnily vodou. Kapky neúnavně tečkovaly nově vytvořenou kalužˇ. Marně. Miniaturní kruhy znovu a znovu mizely, zahlazovaly se s tak samozřejmou lehkostí, až to Emmě nějakým zvláštním způsobem připadalo nespravedlivé.

Vysoký batoh sahal Radkovi až nad hlavu. Přezky volně klimbaly ve větru. Těžké kožené boty měl rozepnuté. Horal. Na zvlněném chodníku uprostřed sídliště, vedle posprejované zdi LIDLu působil podivně a nepatřičně. Jenže právě tahle jeho podoba byla ta pravá. Autentická. Člověk, nespoutaný městem ani lidmi. A samozřejmě ani jí samotnou. Nepolapitelný cizinec, co životem ostatních jen prochází. Třepotavě lehce. Možná s nimi neumí žít. Možná nechce. Kapky deště se Radkovi zachytávaly na vousech. Stékaly po tváři dolů a vytvářely falešné brázdy vrásek. Jednou v těch místech budou skutečné. To už ale Emma neuvidí.

Natočil tvář k obloze, aby si déšť ještě víc vychutnal. Boj s přírodou a nepohodlím ho bavil. Nabíjel. Emma tohle nikdy nepochopila. Nepotřebovala být zmoklá jak slepice, aby si něco dokázala. Normální ženská. Na chvilku zaváhala. Pak z kabelky vytáhla deštník. Radek s úsměvem zavrtěl hlavou. Roztáhla ho jen nad sebou a ocitla se tak definitivně mimo. Měkká, umělá a civilizovaná.

„Ale ty jsi nějaká smutná," podíval se jí do očí.

Pocítila radost, že si toho všimnul. Směšnou a zbytečnou. Stejně je konec. „Nejsem", zalhala. Vlastně ani lhát nemusela. I k odjezdu se smutek hodí. Stejně jako k rozchodu. Normální univerzální smutek.

Nervózně, s krkem vytaženým dopředu, urputně vyhlížela autobus. Potřebovala ukončit tuhle divnou loučící se chvíli. Dřív, než se rozbrečí.

„Budeš mít všechno navlhlý," řekla místo toho, aby udržela zdání normálnosti a znovu mu nabídla deštník.

I teď jen zavrtěl hlavou. Pokusil se jí políbit, přiblížil ústa k jejím rtům, ale pokračovala dál, skoro jako jeho matka. Ta, co se stará, pečuje a trošku prudí: „Měl sis vzít aspoň bundu.“

„Ty pořád jen mluvíš a mluvíš“, vzdychnul. V dálce se objevil autobus. „Tak mi dej aspoň pusu“, řekl podrážděně a přitáhl ji k sobě. Políbila ho. Letmo. Mokré vousy jí zastudily na tváři. Věděla, že je to naposled.

Autobus zmizel za rohem. Pokračovala dál podél silnice. Rozpršelo se. Kola aut prorážela potoky vody, s lesklými duhovými skvrnami od oleje. Spršky dolétaly až k ní na chodník. Držela před sebou skloněný deštník jako štít, nohy se ale brodily v hnědé splaškové vodě, až se její letní sandály totálně rozmočily. Ještě pořád nic nechápala. Nechápala, jak můžou dva roky života zmizet, jak lusknutím prstu, se zpětnou platností. Nebylo to fér.

- - -

Na jejich společný rozlučkový oběd dorazila s předstihem. Krkovičku měla naloženou už dopředu. Dala ji do pekáčku a americké brambůrky k tomu. Pohoda.

Radek dobaloval poslední věci. Ruličkami ponožek a slipů vyplňoval zbývající skulinky batohu.

„Máš vypsaný čísla na konzuláty?“ Ujistila se. Od té doby, co začal s cestováním do Kazachstánu, Kyrgyzstánu, Uzbekistánu a dalších zemí zakončených na podezřelou koncovku – tán, o něj měla strach. Starostlivě prohledávala internet. A moc ji to neuklidnilo. Letecké společnosti známé jen z palcových titulků oznamujících havárie, liduprázdné hory bez signálu, zapomenutá minová pole a policie s pravidly, co se pružně přizpůsobí počtu dolarů, které máte zrovna v kapse.

„Není to tam tak nebezpečný, jak se odsud zdá. Je to prostě… autentický svět,“ usmál se nad její obavou. „S opravdovými lidmi a skutečnými starostmi…Mám to tam moc rád, neboj se o mě.“ Vnímala jeho nechuť ke zpovědi a nechala to být. Je přece rozumná a silná. Dává mu svobodu a hlídá ho z dálky, aby se mu nic nestalo. Stejně nemůže dělat víc.

„Sehnala jsem ti antibiotika,“ řekla pyšně a důležitě před něj postavila krabičku Doxybene.

„To jsi nemusela, Klára sebou antibiotika vždycky bere.“ Znělo to úplně prostě.

„Klára?“ zeptala se hloupě.

„No, Klára, ta kamarádka, co jezdí se mnou. Říkal jsem ti o ní… Byly jsme spolu v zimě v Tatrách a na podzim v Černé Hoře…“ Tvářil se, jakoby nechápal, čemu se diví.

„Aha“, řekla ještě hloupěji než před tím. Připadala si totálně mimo. Nemohla si vybavit, kdy o ní mluvil…a v jaké souvislosti. Vloni se o jeho cestě dozvěděla náhodou. Přes známou. Tehdy jí řekl, že jí nechtěl znervózňovat. „Jsi tak hrozně úzkostná. Jen by ses zbytečně nervovala.“

„Promiň, zapomněl jsem…že jí musím ještě brnknout.“ Odložil způsobně vidličku na ubrousek, který tam předtím pečlivě prostřela, a natáhl se pro mobil na kuchyňském pultě. „Ahoj, tak už jsi sbalená? Všechno OK? Já beru čaj, kafe i cukr… Máš ty vločky? A ty tyčinky? Taky…tak super… stan jsem naimpregnoval…tentokrát snad nepoteče…Takže v šest na letišti? Pavel s Lindou tam budou taky tak.“

Nevěřícně ho pozorovala. Jakoby najednou nahlídla do cizího života, který se jí vůbec netýká, klíčovou dírkou. Nechápala. Dva roky za ním dojížděla. Někdy přespala, někdy ne. Myslela si… co si vlastně myslela? Kamarádka, co vaří a nakupuje a kamarádka, co leze po horách. Jednoduše dvě super kamarádky, se kterými se občas spí. Bylo to… úplně prosté.

\- - -

Doma si vlezla pod sprchu. Proudy horké vody splachovaly nánosy špíny z nohou, dopadaly na hlavu i ramena, ředily její slzy. Představovala si Radka, jak sedí na letišti s Klárou. S hlavami skloněnými nad baťohy. Kontrolují, jestli mají všechno, pasy, víza, benzínový vařič i kostky suchého lihu. Pak se přesunou ke gatu. V proskleném akváriu plném netrpělivě čekajících lidí budou vtipkovat o cestě, hecovat se. Pak budou lézt na vrcholky hor, stavět stany na opuštěných loukách vedle stáda koz nebo se brodit divokou řekou. Budou žít svůj život, ten jediný pravý, adrenalinový, cestovatelský, do kterého Emma nepatřila a nikdy patřit nebude.

Prsty přejela po zamlženém zrcadle. Vypadala stejně jako jindy, pořád to byla ona, mohla se smát i brečet… sama nad sebou…společný život, děti a manželství… sny, které se hroutily pod tíhou směšnosti. Opláchla si zarudlé oči. Z podlahy sebrala rozmočené sandály a hodila je do koše.

Déšť za oknem ustal. Odplavil všechnu špínu, prach a balast. Silnice se čerstvě leskla. Vzala do ruky mobil. *Milý Radku, přemýšlím o tom, jak ti to napsat…a je to pro mě těžké. Uvědomila jsem si, že moje očekávání jsou jiná, že můj pravý autentický svět je tady, že se míjíme… Přeji ti štěstí. A už mi prosím nevolej.*

Neodpověděl.

Pak ještě zašla k němu do domu. Odemkla vchod. V chodbě byla cítit vlhkost. Vhodila klíče do schránky. Zašustilo to. Přepadl ji nesmyslný pocit zodpovědnosti. Asi počítal s tím, že schránku zkontroluje, jako vždycky. Naposledy se rozhlídla po domě, než se dveře od vchodu za ní definitivně zaklaply.

- - -

Čekala v kavárně. „Já jsem Klára," oslovila ji droboučká blondýnka s jemně sestříhanými vlasy. Její vzhled Emmu zklamal. Nepůsobila sportovně ani atraktivně. Bledá, v černém triku působila unaveně.

„Omlouvám se, že jsem se s tebou nespojila dřív. Našla jsme tvojí esemesku v Radkově mobilu až nedávno…" Ztěžka polkla. Zdálo se, že jí hodně záleží na tom, aby si nemyslela, že mu lustrovala mobil… „Moc jsem to nepochopila…myslím tu tvoji zprávu…Radek o tobě mluvil… ale jen párkrát…jako o kamarádce." Odmlčela se a její obličej se proměnil v bezradný otazník.

Váhala, co říct, jakou otázku položit a o čem raději mlčet. Přemýšlela o tom, kolik pravdy unesou. Obě dvě. Pozůstalé kamarádky porovnávající svoji ztrátu. Představila si temnou deštivou noc. Kláru, křehkou a bezbrannou, jak se z posledních sil plazí z převráceného auta. Viděla ji, jak klečí v rozmoklé zemi pod srázem s kluzkou jílovitou silnicí, ze které se auto skutálelo. Vytahuje bezvládné tělo, s hrůzou pozoruje fialový stín prostupující obličejem i pramínek krve zasychající na ledabyle sestřižených vousech a čeká, zoufale, nešťastně čeká na pomoc, která nepřijde. Nechtěla jí upřít právo na truchlení. Vždyť sama nevěděla, koho vlastně oplakává. „Upřímnou soustrast. Já…byla jsem opravdu jen kamarádka," smutně se na ni usmála s tou zvláštní blízkostí, které spojuje pozůstalé. Jen jsem to netušila, dodala v duchu. Jednu věc teď už věděla docela jistě, její další život musí být jiný, skutečný a opravdový.